

Vége minden a helyére kerül, de miért az az érzése mégis,
mintha széthullanának a dolgok?

a note of **madness**

az örület hangjai

„Egy kötelezően elolvasandó történet...
megnyerő és csodálatos.” – Jan Mark

finep
selection

TABITHA SUZUMA

T A B I T H A S U Z U M A

a note of madness

az örület hangjai

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Dillynek, Norinak, Tadashinak, Tansynek,
Thaliának és persze Tiggynek*

PROLÓGUS

LEHETETLEN VOLT MEGMONDANI, hogy is kezdődött az egész.

A válla a kemény széktámlának nyomódott, az acél ablakredőny résein keresztül téli napfény vetült a szürke szőnyegre. A rendetlen íróasztal mögött ülő éles vonású nőre meredt, nem tudott mit mondani. Hogyan is kezdődhet az örület? Lassú, megnyomorító kórságként észrevétlenül mögéd lopódzhat, vagy jöhet hirtelen, drámai becsapódással – mintha téglafalba rohannál –, mikor közlik veled, hogy elmebajos vagy. És hogy honnan tudhatod, hogy megtörtént a becsapódás? Talán az egyik pillanatban még jössz-mész, éled az életed, aztán a következőben egy negyedik emeleti ablakpárkányon találsz magad. Vagy fokozatosan kezd elmosódni a határvonal az általában normálisnak és abnormálisnak tekintett viselkedés között, míg végül a rossz oldalon találsz magad, szinte fel sem fogva a dolgot.

Vannak emberek, akiknek sikerül az egész életet e vonal mentén egyensúlyozva leélniük, anélkül, hogy egyszer is átlépnének rajta. A határvonal mentén, ami mindig közel van, de sosem eléggé ahhoz, hogy megérinthesd, sosem tudatos a jelenléte, mégis örökké ott lapang a tudatalattidban, nehogy megfélemedj rőla.

Mások valahogy átsodrődnak.

Sosem szándékosan lépnek rá vagy át rajta, csak egyszeriben mint-ha eltűnne a vonal, és nem marad más utána, csak egy rendetlen iroda itt, a kórházban, meg egy cellaszerű szoba, amihez valaki másnál van a kulcs.

A felejthető nevű nő rászzegezte a szemét, tolla készenlétben állt.

– Kezdjük a gyerekkorával. Milyen volt az élete gyerekként?

Egy pillantást vetett a nőre, aki határozott tekintettel várta a választ. Csakhogy tényleg nem igazán volt mit mondania. Normális gyerekkora volt, ha jelent ez egyáltalán valamit – semmi trauma, semmi bántalmazás, semmi, ami érdekes lehet. A többi pácienssel ellentétben neki nem volt oka idekerülni. Ők tele voltak mindenféle sebhelyekkel, égési sérülésekkel, vágásokkal, vagy furcsa paranoiás viselkedés jellemezte őket valami szörnyűség eredményeként. De az ő esetében nem volt semmi említésre méltó – semmi, ami által világgossá válhat, mi a baj, már ha van egyáltalán *baj*. Normális volt az élet, aztán már nem, ennél többet nemigen lehet mondani. Nem volt egy rémisztő nap, mikor arra ébredt, hogy megőrült, se lassan mögé lopakodó örület. Csak valahogy, valamikor, valahol útközben megváltoztak a dolgok, és hogy ez miért és mikor történt, azt lehetetlen volt megállapítani.

Tíz év hosszú idő. Akkoriban még csak diák volt. Nem volt se valódi nyomás, se valódi felelősség, így valódi ok sem, hogy félrecsúszszanak a dolgok. Elméje fel tudott idézni tucatnyi vagy még annál is több emléktöredéket, ezeket azonban képtelen volt kirakós módjára egymáshoz illeszteni, hogy aztán megkapja a teljes képet. Egy professzor az asztalánál, sáros fűvön rohanás, a megkopott bükkfa zongora a nappaliban, ziháló lélegzet. Anyu őszülő haja, hangok áradata, kezek, melyek nem bírják a tempót, annyira gyorsan játszol. Egy

kerti padon elszívott cigi, a piszkos padlón sietve lefirkantott kották, elhagyatott ösvényen dobbanó lépések, ne fuss már, az istenért. Egy szürke egyetemi épület, Rachmaninov III. zongoraversenye, Jennah zöld szeme, egy díszes koncertterem. Nem volt semmi értelme. Így aztán a pszichiáterre nézett, és elmosolyodott.

ELSŐ FEJEZET

KÖZELEDTE A TAVASZ. A levegő még nyirkos volt és csípős, az ég jégkék. A fákon frissen és pikánsan illatozva megjelentek az első levelek, a nap csillogó flitterrel hintette tele őket.

Flynn hagyta maga mögött becsapódni a Királyi Konzervatórium nehéz ajtaját, és táskáját a vállán átvetve keresztülvágott az úton a Hyde Park felé. Ahogy belépett a kapun, ismerős hátat vett észre maga előtt, ezért kocogni kezdett.

– Szia! – bökte oldalba Harryt, mikor utolérte.

– Flynn! Ne mondd, hogy megint futni indultál!

– Gondolkozom rajta. – Flynn hátrafelé kocogott a széles ösvény mentén. – Csatlakozol?

– Jézus, dehogy! Hallottad, mit mondott Myers? Két hét: csak két hetünk van leadni azt az átkozott beadandót!

– Igen, időnk, mint a tenger.

– Haha! – Harry nem mosolygott. – Még az előzőt sem fejeztem be. Meghosszabbította ugyan nekem a határidőt, de sokra megyek vele most, hogy már egy következő is van.

– Túl sokat görcsölsz, Harry, ez a te bajod!

– Nem mindenki rázza ki a kisujjából, mint te! Megyek, szerzek magamnak egy szendvicset. Húsz perc múlva órám van. Jössz?

– Nem, futok egyet.

Harry a szemét forgatta.

– Később találkozunk! – köszönt el, és visszatért az ösvényre, nyakát behúзва védekezett a hideg ellen.

Flynn gyors kocogásba kezdett. Neki már nem volt órája délután, szabad volt, mint a hűvös, kavargó szél. A csendes, üres park elhagyottan és hívogatóan terült el előtte.

Flynn négyéves korában érkezett Angliába a családjával. Mostanra kevés emléke maradt Helsinkiről, csak az, ahogy a sötétben hőembert építenek, és ahogy a bátyja, Rami egy tálcából meg egy darabka kötélből összetákolta szánkón húzza. Hiányzott neki a biciklije és a hatalmas, nyílt terek, és emlékezett rá, hogy nagyon sokáig gyűlölte Angliát.

De egy nap felfedezett egy zongorát, egy pianínót, ami a helyi templom végében porosodott. Az alsó oktávból két hang be volt ragadva, és a billentyűk megsárgultak a kosztól és az időtől. Amíg anyukája a vasárnapi süteményvásárral foglalatzkodott, Flynn megkísérelt két ujjal gyerekdalokat lepötyögni rajta. Néha egy-egy idősebb gyerek eljátszotta neki a *Für Elise*-t vagy Scott Joplin legnépszerűbb ragtime-ját, és ezzel teljesen elkápráztatta. Amikor odébbálltak, a kis Flynn lelkes odaadással próbálta maga is megtalálni a megfelelő hangokat. Ötödik születésnapjára a szüleitől egy játék zongorát kapott. Műanyagból készült, elemmel működött, és nyolc különböző hangszer hangján volt képes megszólalni, bár ezek valójában mind

ugyanúgy hangzottak. Flynn zokogott, mert nem volt igazi. Ezután a szülei megédezték neki, hogy zongoraórákat vegyen.

A sussexi iskolában hamar kitűnt a többiek közül. Ő volt a sztár minden iskolai koncerten, róla beszélt minden szülő. Minden fontos iskolai eseménynél felkérték, hogy zongorázzon. Nagy sokként érte, mikor megérkezett Londonba, a Királyi Konzervatóriumba, és hirtelen csupa olyan diák vette körül, akik ugyanolyan sokat gyakoroltak, mint ő, ha nem még többet. Ezek a diákok zeneiskolákban töltötték a gyerekkorukat, esetenként több száz kilométerre a családjuktól, csak hogy zenélhessenek. Születésüktől kezdve hivatásos zenésznek szánták őket, kétévesen kezdték a Suzuki-módszert, alsós korukban már az ország minden részén koncerteztek és versenyeket nyertek. Fiúk és lányok híres szülőkkel, akik a világon mindenfelé játszottak már, beleértve a Royal Festival Hallt. Még olyan diákok is akadtak, akik már most kezdtek nevet szerezni maguknak, rangos versenyeket nyertek, és már a sajtó is hírt adott róluk. Itt nagyon máshogy ment minden. Harcolni kellett az első helyért, és mindig, mindig akadt valaki, aki egy kicsivel jobb volt.

Ennek ellenére Flynn szerette a londoni életet. Tetszett neki a szürke látóhatár, a hatalmas parkok, a nyüzsgő utcák, a túlszűfolt buszok és a végtelen forgalom. Tetszett, hogy senki nem ismeri a másikat, hogy senki nem számít igazán. Egy ilyen kiterjedt, személytelen városban annyi különféle háttérű, bőrszínű és nemzetiségű ember élt, hogy mindenki könnyedén beolvadhatott, senki sem lógott ki.

Flynn kikocogott a parkból, átvágott a főúton, és hazafelé vette az irányt. Harry bayswateri lakása, amit a Brüsszelben élő szüleitől kapott kölcsön, lassan fél éve jelentette Flynn otthonát. Egy magas,

fehér épület negyedik emeletén volt, egy fákkal szegélyezett hosszú utcában, a metrómegálló mögött. Ahogy az ember belépett a bejárati ajtón, rögtön felbukott a keskeny előszobában tornyosuló tornacipő-gyűjteményben és a tekintélyes mennyiségű reklámújságban. A konyha fehér volt és teljesen felszerelt, bár az egyik szekrényajtót csak ragasztószalag tartotta, és a fal mellett álló kis faasztalkát ellepték az egyetemi újságok, félig kibontott borítékok, számárfüles tanönyvek és számlák. Az asztal felett egy kis parafatáblán több centi vastagságban mindenféle cetlik sorakoztak kilátástalan összevisszaságban, például „Anyukád hívott” vagy „Anyukád megint keresett” meg „HÍVD FEL ANYUKÁDAT!”. A hűtőajtón egy violinkulcs alakú mágnes tartott egy képet Harry, Jennah és Flynn előző nyári vonatós vakációjáról, csupa fülig érő száj, leégett orr és kék ég.

A nappaliban egy megroggyant, terebélyes barna kanapé, egy hozzáillő barna fotel és egy dohányzóasztal kapott helyet. Egy DVD-kel teletömött kis szekrényen tévé porosodott, a fal mellett pedig régi asztalka állt. Az ablak mellett egy ütött-kopott fekete pianínó helyezkedett el, amit még Harry anyukája vett Harry apukájának eljegyzési ajándékként, huszonkét évvel azelőtt. A pianínó tetején több kupac kotta, partitúra és kottapapír egyensúlyozott, két metronóm és egy csorba cserépből haldokló növény társaságában. A kottaállványon egy csomó Rachmaninov-kotta halmozódott, a legfelső egy láthatóan sokat tanulmányozott oldalnál kinyitva, a kottavonalak telefirkálva. A szoba sarkában, ott, ahol általában Harry csellója állt, egy lyuk éktelenkedett a sárga szőnyegen, körülötte kottakupacok hanyódtak egy roskadozó kottaállvány meg egy újrászörzőzésre szoruló vonó társaságában.

A folyosó végén volt a két hálószoba. Flynnében egy rendetlen kis íróasztal, az elektromos zongorája, egy csak néha működő

számítógép, a CD-lejátszója, egy bevetetlen ágy és egy burgundivörös szőnyeg kapott helyet, amit még Rami hozott Tajvanról. Harry szobájában egy valamivel nagyobb asztal, egy vezérigazgatóhoz illő szék és egy bonyolult hifrendszer állt, a falakat Picasso-nyomatok díszítették, és volt még egy elhúzható ajtós szekrénye is. Flynn-nek a szívéhez nőtt ez a lakás. Otthonos volt és kényelmes, határozottan jobb a kollégiumnál.

Mikor kiszállt a gőzölgő zuhanyfülkéből, csörögni kezdett a telefon. Kislattyogott a konyhába, átlépett a mosógép előtt tornyosuló szennyeskupacon, és felvette a kagylót – nagy káromkodások közepette, mert közben lecsúszott róla a törülköző.

– Egy pillanat! – szólt bele a telefonba, majd megigazította a törülközőt. – Halló?

Jannah volt az.

– Flynn, ne mondd, hogy megint csak most ébredtél fel!

– Egész délelőtt óráim voltak, jobb, ha tudod! Dr. Swift mindenféle előkékről meg késleltetésről meg harmóniai feszültségről magyarázott. Szinte lepergett a szemem előtt az életem, kis híján halálra untam magam.

A vonal másik végéről nevetés hallatszott.

– El tudom képzelni. A kis Swift órái nekem is mindig teljesen elveszik az életkedvem. Harry otthon van?

– Nem, csak négykor végez.

– Ja, oké. Amúgy csak azért telefonáltam, hogy emlékeztesselek titeket a ma estére.

– A ma estére? – kérdezte Flynn némi hallgatás után.

– A koncertre! A Queen Elizabeth Hallban.

– Á, persze!

Arra a koncertre.

Jannah múzsája, a nehezen körvonalazható Miguel professzor fog Beethovent és Wagnert vezényelni. A lány már hónapokkal előre mindannyiuknak szerzett rá jegyet. Egy koncert mindig izgalmas dolognak számított, bár ez a mostani vegyes érzéseket keltett Flynnben. Az egyik billentyűs társa, André Kolov is játszott aznap este. Flynn sosem élvezte kifejezetten André játékát – túl jó volt.

– Elfelejtetted!

– Nem, dehogyis!

– Na persze! Hétkor találkozunk az előcsarnokban. Kérd meg Harryt, hogy valami elegánsat vegyen fel!

– Megpróbálok.

Harry és Jannah volt Flynn két legrégebbi barátja. Hét évvel korábban ismerkedtek meg a zenetáborban. Harry magas, sötét hajú, érettnék tűnő tizenkét éves volt, az első napon zsebre dugott kézzel lófrált a parkolóban az újonnan érkezőket lesve. Flynn pedig kicsi, szőke, hiperaktív tizenegy éves kölyök, és kettejüköt egy szobába osztották be. Az első néhány nap után befogadták Jannah-t is, egy kócos, fiús lányt, akinek mindig kosz volt a körme alatt, és mindig nevetett a vicceiken, sőt maga is ismert párat. Együtt felmászta a tábor színpadára, megtréfálták a gyanútlan tanárokat, és általában káoszt teremtettek.

A következő évben annyi bajt keverték, hogy Harry és Flynn többé nem lehettek szobatársak. Az azutáni évben Harry mutálni kezdett, Jannah már nem volt kócos, és megváltoztak a dolgok. A tréfák abbamaradtak. Harry és Jannah továbbra is ugratták egymást, de Flynn már csak Harryvel bírt ellazulni, nem igazán tudta, hogy viselkedjen Jannah-val. Bár a lány továbbra is a megszokott beszédes, barátságos önmaga volt, és még mindig jól kijöttek egymással, Flynnben valami mégis megváltozott. Valahogy minden bonyolultabb lett, és nagyon más.

– Jennah azt szeretné, hogy valami elegánsat vegyél fel – fogadta Flynn a belépő Harryt a konyhapultra telepedve. A gyakorlás utolsó órája különösen frusztrálóan alakult, ezért most unott és türelmetlen volt, a sarkával a szekrényajtón dobolt.

Harry felháborodott arckifejezése szórakoztató volt.

– Mégis mi az ördögért?

– Miguel koncertjére. Ma este lesz.

Harry káromkodott egyet.

– Teljesen megfélelkeztem róla! Ma este akartam befejezni az esszémet, és hullafáradt vagyok! Azt akarja, hogy elegáns legyek? Majd ha fagy! Nem csoda, hogy Charlie ekkora papucs. Mi is lesz... Beethoven? Zongora, ugye? Jól van, de csak a te kedvedért. – Harry eltűnt a hálósobájában, tovább morogva az orra alatt.

A metrón szokás szerint rengetegen voltak. Flynn a vele szemben kapaszkodó Harryre pillantott. Szokatlan párost alkottak. Harry magas volt és vékony, mindig napbarnított arcába rakoncátlan fekete fürtök hullottak. Flynn majdnem egy fejjel alacsonyabb volt nála, szőke haja általában ezerfelé állt, sápadt bőre minden érzéséről feltűnően árulkodott. Harry arcán mindig ugyanaz a félig-meddig szórakozott arckifejezés ült, gyakorlatias volt és értelmes, míg Flynt nemegyszer szeszélyesnek nevezték, és az egyetemen mindenki hevesnek ismerte. Harrynek puccos családja volt, s bár a fiú kedvelte a kordnadrágokat és a bársonyzakókat, a befoltozott térdek és könyökök miatt ezek általában úgy festettek, mintha valami adománykupac aljáról rángatta volna ki őket. Szó, ami szó, Flynn nemigen kritizálhatta barátja öltözködését, mivel maga sem volt egy stílusikon: ruhatára jórészt kockás ingekből és lyukas farmernadrágokból állt.

– Megvannak a jegyek? – fordult Harryhez Flynn.

Harry összerendezte.

– Nem... Mi a fene? Neked adta őket...

Flynn vigyorogva húzta elő a jegyeket a zsebéből.

– Te gazember! Mondjuk, legalább megúszhattuk volna a koncertet. – Harry elvette a jegyét, és hunyorogva pillantott le rá. – Ó, a drága André, csak nem?

– Fogd be!

– Nem csoda, hogy ilyen izgatottnak tűnsz. Jössz, hogy tanulj egy-két dolgot a valódi maestrótól?

Flynn grimaszolt egyet.

– Majd ügyelek rá, hogy legyen nálam hányószacskó.

– Az bizony jól fog jönni, mikor kezdesz sárgulni az irigységtől!

Harry kis híján megfulladt, annyira nevetett a saját viccén, mire Flynn beleöklözött a karjába.

Flynn-nek feltűnt, mennyire ki van öltözve Jennah. Hosszú, fekete szoknya volt rajta, barackszínű blúzzal. Fájdalmasan csinos volt. És még ki is volt sminkelve. Flynn ilyet még nem látott. Jennah általában nem festette magát. Nyilvánvalóan nagyon bejött neki ez a Miguel. Amit nem volt könnyű megérteni. Miguel professzor ugyanis a negyvenes éveiben járt, alacsony volt, és kopaszodott. Jennah barátja, Charlie ezzel szemben magas volt üde arcú, és közgazdaságtant tanult. Sajnos nem igazán érdekelte a klasszikus zene. Ami tényleg nagy kár, tekintve, hogy Jennah tehetséges fuvolista és énekes volt.

A koncertcsarnok előtt Jennah pusztit nyomott Flynn és Harry arcára, ugrándozva bejelentette, hogy nagyon izgatott, majd bevezette őket az előtér sűrű, meleg, áporodott levegőjébe.

– Charlest meg hova dugtad? – kérdezte Harry, miközben elfoglalták a helyüket.

– Otthon van és focielmző műsort néz. Félévente csak egy koncertre tudom elvonszolni.

Jannah felnézett, és odaintett néhány csoporttársuknak a stiliztikai tanulmányok óráról, akik épp a helyüket keresték.

– Te jó ég, Miguel az egész évfolyamot rávette, hogy eljőjön? – vette észre őket Harry is.

– Ne gonoszkodj már! Szerencsénk volt, hogy tudtunk jegyet szerezni... Telt ház van – válaszolt Jannah.

– Remélem, tudatában vagy, hogy feláldozom az *Idő és transzcendencia* esszémet azért, hogy itt lehessenek.

Jannah felnevetett, és játékosan oldalba bökte.

– Jaj, Harry, te még mindig ott tartasz? Azt már hetekkel ezelőtt le kellett adni!

– Tudom, pont ezért stresszelek ennyire! Alig tartok a felénél. Egyszerűen nem találok több átkozott példát időre és transzcenciára a huszadik századi zenében.

– Bárhol találhatsz példát időre és transzcenciára, csak akarni kell! – mosolygott Jannah. – Mit szólnál, ha odaadnám a saját esszémet, hogy plagizáld... persze csak okosan!

– Komolyan? – Harry úgy belelkesedett, akár egy kiskutyá, aki előtt csontot lengettek meg.

– Ha utána nem nyavalyogsz többet miatta, akkor igen.

Harry megragadta a lány vállát, és cuppanós pusztit nyomott az arcára.

– Angyal vagy!

– Igen, tudom. – Jennah nagy levegőt vett, és lassan fújta ki. – Miért van itt mindig ilyen meleg? Legközelebb nyári ruhában jövök. Flynn nagyon csendes ma este.

– Mi? – Flynn vonakodva vette le tekintetét a színpadon csillogó Steinway zongoráról. Harry és Jennah felnevetett.

– Flynn arra készül, hogy gyilkos pillantásokat vessen Andréra – mondta Harry.

– Mi a baj Andréval? – háborgott Jennah, de aztán elkapta Harry tekintetét. Hirtelen elakadt a lélegzete. – Ó, kiment a fejemből.

– Elég! – szólt rá Flynn Harryre. – Én kizárólag csodálattal és dicsérrettel adózom Andrénak. – Próbált nem vigyorogni. – Mindössze azt kívánom, üszkösödjön el és essen le a keze, ennyi az egész.

Jennah felnevetett, aztán bocsánatkérő arckifejezést öltött.

– Sajnálom.

Flynn halvány mosollyal vállat vont.

– Nem számít. El kell ismernem, hogy *egész jó* zongorista.

Mindannyian nevettek, majd tapsolni kezdtek, ahogy a zenekar felvonult a színpadra.

André csak akkor jelent meg, mikor a zenekar tagjai már leültek, hangos ováció fogadta. Annak ellenére, hogy ő is csak tizennyolc éves volt, felszegett állal, céltudatosan lépkedett, egész lénye olyan magabiztosságot sugárzott, amivel csak egy öt országon átívelő turné és a BBC-től kapott *Az év fiatal zenésze* cím ruházhat fel valakit. Flynn csupán távolról ismerte a fiút, de egész sok információt sikerült összegyűjtenie róla Kaiser professzortól, aki mindkettőjüket tanította. Bár Kaiser volt a billentyűs tanszék vezetője, mindössze két egyéni tanítványa volt. Flynn ezt balszerencsének fogta fel, mert soha

senki nem érhetett fel André Kolovhoz. Ha André nem lett volna... De nehéz volt elképzelni az életet André nélkül. Flynn gyanította (és bár igaza volt, mindez szerénységről aligha árulkodott), hogy André nélkül ő lenne a Királyi Konzervatórium legjobb zongoristája. Más konkurenciája nem igazán akadt, míg a vonósok között kiélezettebb volt a verseny. Csak játszana valami más hangszeren André... ez a gondolat is gyakran átfutott Flynn agyán.

A Királyi Konzervatórium minden évben kiosztott néhány ösztöndíjat, minden hangszer-kategóriában egyet, ami a választottnak tekintélyes anyagi juttatást, illetve komoly presztízt jelentett. Természetesen így, hogy Andréval egy kategóriában indult, Flynn-nek esélye sem volt, bár Kaiser professzor furcsán nézett rá, mikor Flynn megosztotta vele az ezzel kapcsolatos gondolatait. Sőt, a professzor váltig állította, hogy szó sincs erről – valószínűleg csak azért, hogy keményebb munkára sarkallja Flynt. Persze végül Flynn-nek lett igaza, a díjat Andrénak ítélték. Ami elég ironikus volt, tekintve, hogy André családja amúgy is ki volt tömve, semmit nem jelentett neki a pénz.

Flynn-nek viszont eléggé fájt. Kaiser professzor őszintén csalódottnak tűnt... feltételezhetően amiatt, hogy Flynn nem bizonyult méltó ellenfélnek.

– Meg se próbáltad – mondta neki. – Már azelőtt feladtad, hogy színpadra léptél volna – folytatta az előadásra utalva, ami minden jelölt számára kötelező volt. – Nem hittél magadban. Ez a te legnagyobb problémád, Flynn. Nem fogod fel, mekkora potenciál van benned!

Bármit is jelentsen ez.

Fél évvel később Flynn még mindig jól emlékezett a pillanatra. A közönség szinte teljes egészében diákokból és a tantestületből állt, a bírók az első sorban ültek. André előtte került sorra, ugyanolyan

magabiztosan, szinte pimaszul játszott, mint most. Ugyanaz az oldalra billentett fej, ugyanaz a félmosoly, ugyanazok a zene ütemére magabiztosan mozgó vállak. Minden kis mozdulata azt üvöltötte: *Tudom, hogy jó vagyok!* Erőlködés nélkül játszott, és ha az átélés valamelyest hiányzott is, bőven pótolta technikai bravúrokkal. Minden darab, minden hang abszolút tökéletes volt. Flynn már azelőtt tudta, hogy elvesztette a játszmát, mielőtt belekezdett. És természetesen igaza lett. Az első darabban eltévesztette a ritmust. A második darab még az ő fülének is módszeresnek és hidegnek hangzott. Mire a harmadikhoz ért, már csak a kotta járt a fejében, ami persze katasztrófa-hoz vezetett.

Kaiser professzor dühöngött.

– Egyáltalán nem engedted el magad! – korholta másnap hevesen.
– Az egész meghallgatást úgy csináltad végig, mint egy robot, csak a kottára gondoltál, az érzelmekre egyáltalán nem! Ez nem az a zongorista volt, akivel én nap mint nap együtt dolgozom!

Egy szó, mint száz, nem volt különösebben kellemes élmény. Flynn ezek után mindent megtett, hogy elkerülje André-t. Most azonban ez az ingó fej, ez a magasba tartott áll, a csordultig telt nézőtér mind-mind arra emlékeztette, ami ő nem lehet. Elfordította a tekintetét, és inkább a karmester vörös nyakát bámulta révetegen. André pedig mit sem sejtve játszott tovább.

A szünetben Harry vett nekik innivalót az előcsarnokban. Egyedül neki volt pénze hármuk közül, ezért hagyták, hadd tegye. Jennah eltűnt a tömegben, hogy beszéljen néhány barátjával. Meleg volt, túl meleg. Flynn nyomasztónak találta a léggörcs.

A második felvonás még az elsőnél is hosszabb volt. André Beethoven III. zongoraversenyét játszotta. Flynn jól ismerte ezt a darabot. Az elmúlt évben ezen dolgozott, és még mindig küszködött a

harmadik tétellel. A közönség állva tapsolt, amikor vége lett. Jennah együttérző mosollyal pillantott Flynnre, ahogy vonakodva ő is felállt.

– Ugye milyen fenségesen vezényelt Miguel professzor? – fordult felénk csillogó szemmel Jennah, miközben a Hungerford híd lépcsőin kaptattak felfelé.

– Fenségesen? Túl sok kritikát olvasol – jegyezte meg Harry.

– Hát akkor *te* mit gondolsz?

– Jó volt.

– Jó? – horkant fel Jennah. – Nem mondhatod Beethovenre, hogy *jó*, Harry.

– Akkor mit szólna a kábítóhoz? Majdnem elaludtam.

– *Hogy mi?*

– Főleg az utolsón. Mindig is úgy gondoltam, túl hosszú ez a darab.

Flynn úgy látta, Jennah mindjárt felrobban. De végül csak játékosan taszított egyet Harryn, aki erre túlozva tántorogni kezdett, a híd korlátjának dőlt, és kilógatta a két karját. Flynn és Jennah közrefogta, közben a folyó túloldalán lévő metrómegálló bejárata felé tartó tömeg lassan ritkulni kezdett.

Harry kiegyenesedett, hátradőlt, és a korlátba kapaszkodva mélyen beszívta a levegőt.

– Nézzétek! London tényleg gyönyörű város.

A Szent Pál-székesegyház, az Uborkának becézett 30 St Mary Axe felhőkarcoló és a Tate Modern múzeum rózsaszín és narancs fényben tündökölt a tintafekete égbolt háttére előtt. Flynn imádta ezt a hidat. A ragyogó fehér fényt, a sima felületű gyalogjárdát, a sötétségbe nyúló, egymást keresztező fehér oszlopokat: az embernek az volt a benyomása, mintha valami luxusjachtton állna. Össze se tudta volna

számolni, hányszor állt már itt, az éjszakát meg a színesen kivilágított várost bámulva.

Mikor fél évvel korábban Londonba költözött, ez a látvány teljesen megrendítette, azt az érzést keltette benne, hogy bármi lehetséges. A Royal Festival Hall felé fordult, és azt suttogta: „Egy nap, egy nap én is fogok ott játszani! Rachmaninov III. zongoraversenyét játszom majd a Filharmonikusokkal. Így lesz. Így bizony!”

– És neked, Flynn? Neked tetszett? – kérdezte Jennah kissé óvatosan, a korlátra könyökölve.

Flynn a lányra nézett. A haja az arcát csapkodta a szélben, a szeme ragyogott.

– Igen – felelte.

– Ne mondd már, hogy tényleg azt gondolod, jó volt!

– Nem, inkább... – Flynn elhallgatott. A valódi érzései hamisan csengtek volna. André játéka igazán rendkívüli volt.

Harry és Jennah is ránézett. Arcába szökött a vér, habozott.

– Azt mondjátok meg nekem, miért forgatja André így a fejét? – szolt közbe könnyedén Harry. – Segít neki tartani a ritmust, vagy mi? Te nem így játszol!

Jennah elvigyorodott.

– Nem, Flynn csak a szemét forgatja.

– De az csak Kaiser professzor ugatása miatt van, nem a zene az oka – jegyezte meg Harry. Flynn erőltetetten elmosolyodott.

– Menjünk! – indítványozta Harry. – Kezdek fájni.

A jegykezelő kapu túloldalán Harry még megpróbálta felcsábítani Jennah-t a lakásba, kávéért ígért neki.

– Nem, ma korán ágyba kéne bújnom.

– Akkor forró csoki? Egy csésze Ovomaltine?

Jannah mosolyogva megrázta a fejét, mindkettőjüknek adott egy-egy puszit, majd elindult a peronja felé.

– Ne állj szóba furcsa emberekkel! – kiáltott utána Harry.

– Mármint nálad furcsábbakkal?

Kedélyes csendben sétáltak le a saját peronjukhoz. Harry átintegedett a másik oldalon egyedül várakozó Jennah-nak. A lány bordó sálját szorosan a nyaka köré tekerte, karját összefonta fekete kabátba bújtatott teste előtt. Még így, kiöltözve is volt benne valami ziláltság, egy kis gyerekes báj kócos hajának és lenőtt frufrujának köszönhetően. Filigrán alkata miatt nem nézett ki tizenévesnek, ezért mindig elkérték a személyi igazolványát. Nagy, tágra nyílt szeme miatt ártatlannak tűnt – a hatalmas zöld szemek élénk kontrasztot alkottak sápadt bőrével. Kicsi, fitos orra és természetesen sötétvörös ajkai voltak. Mikor mosolygott, orrán összefutottak a ráncok, a szeme csillogni kezdett, a fogai fehéren ragyogtak... Flynn biztos volt benne, hogy ezzel a mosollyal teljesen az ujja köré csavarta Charlie-t, hiszen egy ilyen mosolyra képtelenség nemet mondani, furcsa melegséggel tölt el mindenkit, aki csak látja.

Flynn lopva figyelte, ahogy Jennah az információs táblát fürkészi, egészen addig, amíg nagy robajjal be nem futott a vonat. Elfordította a szemét, mikor a lány odaintett Harrynek az ablakból. Mire visszaneézett, a vonat már eltűnt.

Amíg Flynn kávéét főzött, Harry ütött-kopott laptopjával elhelyezkedett a nappali szőnyegén.

- Ugye, most nem fogsz nekiállni? – kérdezte Flynn hitetlenkedve.
- Legalább megpróbálom. Különben egész este ezen stresszelnék.
- Azt hittem, Jennah odaadja neked az övét.

Harry felpillantott Flynnre, aki a kezébe nyomott egy bögrét.

- Szerinted komolyan gondolta?

– Hát persze. Bármit megtenne érted. – Flynn hátát a falnak döntve egy párnára telepedett, és lopva Harryre nézett, akinek a pittyegő számítógépből áradó különös, halványkék fénybe vont arcáról szinte semmit nem lehetett leolvasni. Egy pillanatig azt hitte, Harry nem is hallotta, de aztán megszólalt:

- Igen, nagyon aranyos lány.

Hosszú csend telepedett rájuk, Harry az egerrel játszott, Flynn a túl forró kávéát kortyolgatta. Nem értette teljesen, miért is tette ezt a megjegyzést, és most elég kínosan érezte magát miatta, azonban már nem vonhatta vissza. Jennah a nyári szünet óta együtt volt Charlie-val, Harry pedig az utóbbi hetekben Kate-tel randizgatott, egy komoly kinézetű hegedűművésszel a muzikalitásórájukról. De mindig is volt valami Jennah és Harry között. Nehéz lett volna megmondani, hogy pontosan mi. Egyfajta gyengéd melegség. Viccek, amiket csak ők értettek, közös titkok, elképesztően hasonló humorérzék. Közel álltak egymáshoz, akár a testvérek, Flynn nem osztozott ebben velük, és emiatt sokszor akaratlanul is kívülállónak érezte magát.

Harry mindig olyan fesztelenül viselkedett mindenkivel, még a lányokkal is. Főleg a lányokkal. Jóképű volt, de különleges értelemben, egy hosszú léptekkel járó, kedves óriás. Mégis kifinomultság és érettség jellemezte a viselkedését, ami egyfajta tiszteletet követelt. Ő volt Flynn legközelebbi barátja, azonban Flynn néha gyűlölte. Mikor Jennah-val voltak, Flynn esetlen bolondnak érezte magát mellette.

- Gyakorolni fogsz? – Flynn összeresztette Harry hangjától.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem, délelőtt eleget gyakoroltam. – Kinyújtóztatta a lábát. – Szerintem megyek, lefekszem.

Már az ajtónál volt, mikor Harry utánaszólt.

– Minden rendben?

Flynn megtorpant, félig hátrafordult, kezében a még mindig teli kávéscsészével. Harry szelíden kutatta a tekintetét, még mindig furcsán ragyogott az arca.

– Igen, miért?

– Megint elég csendes voltál ma este.

Flynn utálta a „megint”-et. Lehet, hogy Harry folyamatosan járattja a száját, de ez nem megy mindenkinek ilyen egyszerűen. Kicsit megvonta a vállát.

– Csak fáradt vagyok.

– Akkor aludj jól!

– Te is! Ne dolgozz túl sokáig!